

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת נְשִׂיא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ח - חלק ל'

קונטרס 540

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר

הַשְּׂבוּנוֹת

הַזֹּהַר

לְחֵשֶׁב מִחֻשְׁבֵּת

אֵיךְ יִהְיֶה יָכוֹל לְזָכוֹת בְּשָׁעָה
אַחַת לְמַלְיוֹן שָׁנָה תּוֹרָה

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
בעי"ה"ק בית שמש תובב"א
ל"ג בעומר שנת תש"ע לפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

למדו והפיצו ספר הזהר היומי בדוק ומנסה לכל מיני סגולות רפואות וישועות

מזרי רבותי! כבר היה מסביק

עד מתי? בואו נתעורר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכוניות תופת רח"ל.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שקיבלו חולי הידוע רח"ל.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"ל.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"ל.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאבדו פרנסתם רח"ל.
- ❖ מאנשים שהסתבכו במשפטים קשים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים ואין להם ילדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים בשידוכים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמסתובבים עם חובות לאלפים ורבבות רח"ל.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"ל.

**העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת
מלב כואב של כל אלו הנזכרו לעיל**

אבל רבותי! בואו נחשוב, כמה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם,
ומה יכולים אחרים לעשות בעדם לפדותם ממצבם הקשה.

- יש לנו עצה קלה בשבילכם -

למדו כל יום ויום "הזוהר היומי" של ספר "הזוהר הקדוש"
אנשים מעידים שהם רואים בחוש ישועות בכל הענינים

ניתן לשמוע שיעורים בספר הזוהר הקדוש

"קול הזוהר": 07-22-99-00-44

טעמו וראו כי טוב!!!

היו עץ של טוב ורע, ועל זה חציו מתוק מצד ימין, וחציו מר מצד שמאל. ובזמן שערב רב היו מחטיאים את ישראל, הנה כאלו היו כלם מצד הרע, והמים חזרו להיות מרירים כמו אותו עץ מר במים. זהו שכתוב ויבאו מרתה ולא יכלו לשותות מים ממרה כי מרים הם.

ועץ מר זה הוא כמו ניסיון הסוטה. אם סטתה תחת בעלה, אותם מים שמשקים אותם חוזרים להיות מרירים, ובהם צבתה בטנה ונפלה ירכה. ואם לא סטתה, מה פתוב? ונקתה וננרעה ורע, וימלידה בן. אף כאן וימתקו המים.

כמו זה יעשה לנסות את ישראל בגאלה האחרונה, זהו שכתוב (דניאל יב) ותבררו ויתלבנו ויצרפו רבים - שהם מצד הטוב, ועומדים בנסיון. והרשיעו רשעים - הם מצד הרע, ויתקיים בהם (יחזקאל יא) ואל אדמת ישראל לא יבאו, והורג אותם.

והמשכילים יבינו - מצד הבינה, שהוא עץ החיים, בגללם נאמר (דניאל יב) והמשכילים יזהרו כזה הרקיע, בחבור זה שלך, שהוא ספר הזהר, מזהר האם העליונה תשובה. באלה לא צריך נסיון, ומשום שעתידים ישראל לטעם מעץ החיים, שהוא ספר הזהר הנה, יצאו בו מהגלות, ויתקיים בהם (דברים לב) ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר.

ועץ טוב ורע, שהוא אסור והתר, טמאה וטהרה, לא שולט יותר על ישראל, שהרי פרנסתנו לא תהיה אלא מצד עץ החיים, שאין שם לא קשי מצד הרע, ולא מחלקת מרוח הטמאה, שכתוב ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ. (זכריה יג)

ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ. ולא יתפרנסו תלמידי חכמים מעמי הארץ אלא מצד הטוב, שאוכלים טהרה, פשר, התר, ולא

ישראל עם ערב רב, פלהו הו אילנא דטוב ורע, ועל דא, חציו מתוק מסטרא דימינא. וחציו מר, מסטרא דשמאלא. ובזמנא דערב רב הו מחטיאין לון לישראל, הוי כאילו הו פלהו מסטרא דרע. ומנא אתהדרא כלהו מרירין, פההו עץ מר במיא, הדא הוא דכתיב, (שמות טו) ויבאו מרתה ולא יכלו לשותות מים ממרה כי מרים הם.

והא' עץ מר, איהו כגוונא דנסיונא דסוטה, אי סטת תחות בעלה, אינון מיין דאשקייין לה אתהדרו מרירין, ובהון וצבתה בטנה ונפלה ירכה, ואי לא סטת מה כתיב, ונקתה וננרעה ורע, ואולידת בר. אוף הכא וימתקו המים.

כגוונא דא, ותעביד לנסאה לון לישראל כפורקנא בתרייתא, הדא הוא דכתיב, (דניאל יב) ותבררו ויתלבנו ויצרפו רבים, דאינון מסטרא דטוב, וקנימין בנסיונא. והרשיעו רשעים אינון מסטרא דרע, ויתקיים בהון (יחזקאל יא) ואל אדמת ישראל לא יבאו וקטיל לון.

(דניאל יב) והמשכילים יבינו, מסטרא דבינה, דאיהו אילנא דחיי, בגינייהו אתמר, (דניאל יב) והמשכילים יזהרו כזהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) יי בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר.

ואילנא דטוב ורע, דאיהו איסור והיתר טומאה וטהרה, לא שלטא על ישראל יתיר, דהא פונסה דילן לא ליהוי, אלא מסטרא דאילנא דחיי, דלית תמן לא קשיא מסטרא דרע, ולא מחלוקת מרוח הטומאה, דכתיב, (זכריה יג) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ.

דלא יתפרנסו תלמידי חכמים מעמי הארץ, אלא מסטרא דטוב, דאכלין טהרה כשר היתר, ולא

ישראל יתפרנסו תלמידי חכמים מעמי הארץ אלא מצד הטוב, שאוכלים טהרה, פשר, התר, ולא

מַעֲרֵב רב, דְּאֶקְלִין טוּמְאָה פְּסוּל אִיסוּר, דְּאִינוּן מְסַאָבִין, דְּמְסַאָבִין גְּרַמְיֵיהוּ בְּנֵדָה שְׁפָחָה גּוֹיָה זוֹנָה. בְּגִין דְּאִינוּן בְּנוֹי דְּלִילִית, דְּאִיהִי, נֵדָה שְׁפָחָה גּוֹיָה זוֹנָה חֲזָרִין לְשִׁרְשֵׁיהוּ. וְעַלֵּיהוּ אֲתָמַר, (ישעיה יד) כִּי מִשְׂרָשׁ נָחַשׁ יֵצֵא צַפַּע.

וּבְזִמְנָא דְּאִילְנָא דְּטוּב וְרַע שְׁלֵטָא, דְּאִיהוּ חוּלִין דְּטַהְרָה, וְחוּלִין דְּטוּמְאָה. אִינוּן חֲכָמִים דְּמִמְיָן לְשִׁבְתוֹת וְיָמִים טוֹבִים, לִית לוֹן אֶלָּא מֵה דְּיַהֲבִין לוֹן אִינוּן חוּלִין. כְּגוֹנוּא דְּיוֹם הַשַּׁבָּת, דְּלִית לֵיה, אֶלָּא מֵה דְּמִתְקַנֵּין לֵיה בְּיוֹמֵי דְּחוּל.

וּבְזִמְנָא דְּשִׁלְטָא אִילְנָא דְּחִי, אֲתַכְפִּיָּא אִילְנָא דְּטוּב וְרַע, וְלֹא יֵהָא לְעַמֵּי הָאֲרָצוֹת, אֶלָּא מֵה דְּיַהֲבִין לוֹן תְּלַמְיָדֵי חֲכָמִים, וְאֲתַכְפִּיָּין תַּחוּתֵיהוּ, וּכְאֵלוּ לֹא הוּוּ בְּעַלְמָא.

וּבְזִמְנָא דְּשִׁלְטָא עַץ הַחַיִּים, נִכְפָּה עַץ טוּב וְרַע, וְלֹא יֵהִיָּה לְעַמֵּי הָאֲרָץ, רַק מֵה שְׁנוּתָנִים לָהֶם תְּלַמְיָדֵי חֲכָמִים, וְנִכְפִּים תַּחֲתֵיהֶם, וּכְאֵלוּ לֹא הָיוּ בְּעוֹלָם. וְכֵן אִסוּר וְהִתֵּר, טְמֵאָה וְטַהְרָה, לֹא עוֹבֵר מְעַמֵּי הָאֲרָץ, שְׂמֻצְדָּם אִין בֵּין גְּלוּת לִימּוֹת הַמַּשִּׁיחַ (אליהם) אֶלָּא שְׁעִבּוּד מַלְכוּתוֹת בְּלַבַּד, שְׁהֵם לֹא טוֹעֲמִים מְעַץ הַחַיִּים, וְצָרִיף לָהֶם מִשְׁנֵה בְּאִסוּר וְהִתֵּר, טְמֵאָה וְטַהְרָה. אֶלָּא יֵהִי מְבֻזִים לִפְנֵי תְּלַמְיָדֵי חֲכָמִים כְּמוֹ חֲשֵׁף לִפְנֵי הָאוֹר, שְׁעֵרֵב רַב הֵם עַמֵּי הָאֲרָץ, הֵם חֲשׂוּכִים. וְלֹא נִקְרָאוּ יִשְׂרָאֵל, אֶלָּא עַבְדִּים מְכֻרִים לְיִשְׂרָאֵל, מִשׁוּם שְׁהֵם כְּבַהֲמוֹת, וְכָף פְּרִשְׁוֵהָ.

וְהָכִי אִיסוּר וְהִתֵּר, טוּמְאָה וְטַהְרָה, לֹא אֲתַעֲבֵר מְעַמֵּי הָאֲרָץ. דְּמִסְטַרְיֵיהוּ לִית בֵּין גְּלוּתָא לִימּוֹת הַמַּשִּׁיחַ (לְבַנְיָהוּ) אֶלָּא שְׁעִבּוּד מַלְכוּתוֹת בְּלַבַּד דְּאִינוּן לֹא טְעֲמִין מֵאִילְנָא דְּחִי, וְצָרִיף לוֹן מִתְנַתִּין בְּאִיסוּר וְהִתֵּר טוּמְאָה וְטַהְרָה. אֶלָּא יֵהוּן מְבֻזִים קָדָם תְּלַמְיָדֵי חֲכָמִים, כְּגוֹנוּא דְּחֲשׂוּכָא קָמֵי נְהוּרָא, דְּעֵרֵב רַב אִינוּן עַמֵּי הָאֲרָץ אִינוּן חֲשׂוּכִין. וְלֹא אֲתַקְרִיאוּ יִשְׂרָאֵל, אֶלָּא עַבְדִּין זְבִינִין לְיִשְׂרָאֵל, בְּגִין דְּאִינוּן כְּבַעֲרִין. וְהָא אוּקְמוּהָ.

וְיִשְׂרָאֵל אֲתַקְרִיאוּ אָדָם, וּמִנֵּין דְּאִית בְּהוּן בְּעִירָא וְאָדָם. הָדָא הוּא דְּתַיִב, (יחזקאל לד) וְאַתָּן צֹאנֵי צֹאן מְרַעֲיֵי אָדָם אֲתֵם. וְאַתָּן צֹאנֵי מְרַעֲיֵי חֲכָמִים. וּבְקָרָא דָא נְמִי רְמִיז לֵיה, (תהלים פא) לוֹ עַמֵּי שׁוֹמְעֵי לִי יִשְׂרָאֵל וְגו'. בְּתֵר דְּאָמַר עַמֵּי, אֲמַאי קָאָמַר יִשְׂרָאֵל. אֶלָּא עַמֵּי: עַמֵּי הָאֲרָץ. יִשְׂרָאֵל: תְּלַמְיָדֵי חֲכָמִים. וּבְגִינְיֵיהוּ אֲתָמַר (שמות יד) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצֵאִים בְּיַד רְמָה.

אֲחֵר שְׂאָמַר עַמֵּי, לְמַה אָמַר יִשְׂרָאֵל? אֶלָּא עַמֵּי - עַמֵּי הָאֲרָצוֹת. יִשְׂרָאֵל - תְּלַמְיָדֵי חֲכָמִים וּבְגִלְלוּ נְאֻמַר (שמות יד) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצֵאִים בְּיַד רְמָה.

וּבְפְסוּק זֶה גַם רְמִיז לוֹ, (תהלים פא) לוֹ עַמֵּי שׁוֹמְעֵי לִי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וּבְפְסוּק זֶה גַם רְמִיז לוֹ, (תהלים פא) לוֹ עַמֵּי שׁוֹמְעֵי לִי יִשְׂרָאֵל וְגו'.

וּבְפְסוּק זֶה גַם רְמִיז לוֹ, (תהלים פא) לוֹ עַמֵּי שׁוֹמְעֵי לִי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וּבְפְסוּק זֶה גַם רְמִיז לוֹ, (תהלים פא) לוֹ עַמֵּי שׁוֹמְעֵי לִי יִשְׂרָאֵל וְגו'.

וּבְפְסוּק זֶה גַם רְמִיז לוֹ, (תהלים פא) לוֹ עַמֵּי שׁוֹמְעֵי לִי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וּבְפְסוּק זֶה גַם רְמִיז לוֹ, (תהלים פא) לוֹ עַמֵּי שׁוֹמְעֵי לִי יִשְׂרָאֵל וְגו'.

וּבְפְסוּק זֶה גַם רְמִיז לוֹ, (תהלים פא) לוֹ עַמֵּי שׁוֹמְעֵי לִי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וּבְפְסוּק זֶה גַם רְמִיז לוֹ, (תהלים פא) לוֹ עַמֵּי שׁוֹמְעֵי לִי יִשְׂרָאֵל וְגו'.

כמו שחלקם הקדוש ברוך הוא
בהר סיני, כף חלקם בגאולה,
האחרונה, שישראל שנאמר בהם
(שם יג) וחמשים עלו בני ישראל
מארץ מצרים, מצד עץ החיים,
שהם חמשים שנות יובל, נאמר
בהם (שם ט) המה יעלו בהר. ובהם
(שם יד) ויסע מלאך האלהים ההלך
לפני מנחה ישראל. ולהם נאמר
(שם טו) ואשא אתכם על פנפי
נשרים, שהם ענני כבוד, ואבא
אתכם אלי. ובני ישראל יצאים
בִּיד רָמָה, כִּי יוֹצֵיא אֶת הַתְּלִמִּידִי
חַכְמִים בְּכָל הַכְּבוֹד הַזֶּה.

וכמו שנאמר בעמי הארץ מצד
הטוב, (שם) ויתיצבו בתחתית ההר
- כִּי יִהְיֶה בְיוֹצֵיאָהּ הָאֲחֵרוֹנָה
תחת תלמידי חכמים, כעבד
שהולך לרגלי סוס בעליו, וכמו
שאמר להם בתחתית ההר: אם
תקבלו תורתי - מוטב, ואם לאו
- שם תהא קבורתכם. כִּי יִהְיֶה
בְיוֹצֵיאָתָא גְאֻלָּה אַחֲרוֹנָה: אִם
תקבלו עליכם תלמידי חכמים
בְיוֹצֵיאָתָא הַגְּלוּת, כְּאִדָּם שְׂרוּכְבֵי עַל
סוּס וְעַבְדֵי שְׂמֻשְׁמֻשׁוֹ - מוֹטָב.
ואם לא - שם תהא קבורתכם
בגלות.

וערב רב, כמו שנאמר בהם, (שמות
ט) וירא העם ויגעו ויעמדו מרחק.
כִּי הָיוּ רְחוּקִים מִן הַגְּאֻלָּה,
ויראו תלמידי חכמים והעם
הקדוש בכל הכבוד הזה, והם
רחוקים מהם. ואם ירדו להתחבר
אתם, מה כתוב בהם? (שם ט) לא
תגע בו יד פי סקול יסקל או ירה
יירה. באותו זמן יתקיים בישראל,
(דברים לב) ה' בדרך ינחנו ואין עמו
אל נכר, והרי פרשה, אין
מקבלים גרים לימות המשיח.
אמר עליהם הנביא, (יחזקאל יג) ואל

בגוונא דפליג לון קדשא בריך הוא בטורא דסיני, הכי
פליג לון בפורקנא בתרייתא, דישראל דאתמר בהון,
(שמות יג) וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים, מסטרא
דאילנא דחיי, דאינון חמשין שנין דיוכלא, אתמר בהון,
(שמות ט) המה יעלו בהר. ובהון (שמות יד) ויסע מלאך
האלהים ההולך לפני מנחה ישראל. ולון אתמר (שמות
ט) ואשא אתכם על פנפי נשרים, דאינון ענני כבוד. ואבא
אתכם אלי. ובני ישראל יוצאים ביד רמה, הכי יפיק
לתלמידי חכמים, בכל האי יקר.

ובגוונא דאתמר בעמי הארץ מסטרא דטוב, (שמות ט)
ויתיצבו בתחתית ההר. הכי יהון במפקנא
בתרייתא, תחות תלמידי חכמים, כעבדא דאזיל לרגליא
דסוסיא דמאריה. ובגוונא דאמר לון בתחתית ההר, אם
תקבלו תורתי מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם. הכי
ימא במפקנו פורקנא בתרייתא, אם תקבלון עליכון
תלמידי חכמים במפקנו דגלותא, כְּאִדָּם דְרָכִיב עַל
סוּסָא, וְעַבְדָּא דְמֻשְׁמֻשׁ לִיה מוֹטָב. ואם לאו תמן תהא
קבורתכם, בגלותא.

וערב רב בגוונא דאתמר בהון, (שמות ט) וירא העם ויגעו
ויעמדו מרחוק. הכי יהון רחיקין מן פורקנא,
ויחמיון לתלמידי חכמים, ולעמא קדישא בכל האי יקר,
ואינון רחיקין מינייהו. ואי בעו לאתחברא בהדייהו מה
כתוב בהו, (שמות ט) לא תגע בו יד פי סקול יסקל או ירה
יירה. בההוא זמנא יתקיים בהו בישראל, (דברים לב) יי
בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר, והא אוקמוה אין מקבלין
גרים לימות המשיח. (שמואל א ב) ורשעים בחשף ידמו,
אינון ערב רב. ובגין דא אמר נביאה עלייהו, (יחזקאל יג)
ואל אדמת ישראל לא יבאו.

אמר אליהו, רעיא מהימנא, הא שעמא איהי לסלקא
(שמואל א-ב) ורשעים בחשף ידמו - הם ערב רב. ומשום זה
אדמת ישראל לא יבאו.

אמר אליהו, רועה הנאמן, הרי שעה היא לעלות למעלה, בשבועה אמר אתה, שהרי בגללך

אני רוצה לעלות. שנתן לי הקדוש ברוך הוא רשות להתגלות לך בבית האסורים שלך, בקבורתך, ולעשות עמך טוב, שאתה מחולל בחטאי העם. זהו שכתוב (ישעיה ג) והוא מחולל מפשעינו.

אמר לו רועה הנאמן, בשבועה עליך בשם ה', אל תאחר בכל יקלתך, שהרי אני בצער רב. (שמות ב) ויפן כה וכה וירא כי אין איש, עוזר לי, להוציאני מצער זה, בקבורה זו שנאמר עלי, (ישעיה ג) ויתן את הרשעים קברו, ולא נודע בי, ואנ חשוב בעיניהם, בין ערב רב הרשעים, ככלב מת שסרח ביניהם, שחקמת סופרים תסרח ביניהם בכל עיר ועיר ויכלל מקום שישאל מפניהם ביניהם בין המלכים. וחזרו אותם ערב רב רועים על ישראל, צאן הקדוש ברוך הוא, שנאמר בהם (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, ואין להם יכלת לעשות טוב עם תלמידי חכמים.

ואנשי חיל ויראי חטא מסובכים מעיר לעיר ולא יחוננו, ומחרימים ערב רב ביניהם. ולא נותנים להם במקומות רבים, אלא דבר קצוב, שלא תהיה תקומה לנפילתם, ואפלו חיי שעה. וכל החכמים ואנשי חיל ויראי חטא בדםק ויגון, חשובים ככלבים, בנים המסולאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש בראש כל חוצות. שלא מצאו אכסניה ביניהם.

ואותם ערב רב הם עשירים בשלחה, בשמחה, בלי צער, בלא יגון פלל, גזלנים, בעלי שחר, שהם דינים ראשי העם. (בראשית ז)

כי מלאה הארץ חמס מפניהם. עליהם נאמר (איכה א) היו צריה לראש. בשבועה עליך פעם שניה, בחי ה' צבאות אלהי ישראל יושב הכרובים, שכל הדברים האלה לא יפלו מפידך, בכל יקלתך לדבר אותם לפני הקדוש ברוך הוא ולהראות את הדמק שלהם. (עד כאן ריעא מדימנא).

לעילא, באומא איםא אנת, דהא בגיגך אנא בעי לסלקא. דיהיב לי קדשא בריך הוא רשו, לאתגלייא לך בבית אסורים דילך, בקבורה דילך, ולמעבד עמך טיבו, דאתה מחולל בחובין דעמא. דהא הוא דכתיב, (ישעיה ג) והוא מחולל מפשעינו.

אמר ליה רעיא מהימנא, באומאה עלך בשמא דיהו"ה, לא תאחר בכל יקולתך, דהא אנא בצערא סגי. (שמות ב) ויפן כה וכה וירא כי אין איש, עוזר לי, לאפקא לי מהאי צערא, בהאי קבורה דאתמר עלי, (ישעיה ג) ויתן את הרשעים קברו, ולא אשתמודען בי, ואני חשיב בעיניהו בין ערב רב רשעייא, ככלב מת דסרח ביניהו, דחקמת סופרים תסרח ביניהו, בכל קרמא וקרמא, ובכל אתר דישראל מפורזין ביניהו בין מלכוון. ואתהדרו אינון ערב רב רעין על ישראל, עאנא דקודשא בריך הוא, דאתמר בהו (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. ולית לון יכולת למעבד טיבו עם תלמידי חכמים.

ואנשי חיל ויראי חטא מסובכים מעיר לעיר ולא יחוננו, ומחרימין ערב רב ביניהו. ולא יהבין לון באתרין סגיין אלא דבר קצוב, דלא יהא תקומה לנפילו דלהון, ואפילו חיי שעה. וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חטא בצערא בדחוקא ביגונא, חשיבין ככלבים. (מכה ד) בנים המסולאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש בראש כל חוצות. דלא אשכחו אכסניא ביניהו.

ואינון ערב רב, אינון עתירין, בשלחה, בחדווא, בלא צערא, בלא יגונא כלל. גזלנין מארי שוחד, דאינון דיניין רישי עמא. (בראשית ו) כי מלאה הארץ חמס מפניהם, עליהו אתמר (איכה א) היו צריה לראש. באומאה עלך זמנא תנינא, בחי יי צבאות אלהי ישראל יושב הכרובים, דכל אליו מליו לא יפלו מפורמך, בכל יקלתך למללא בהון קמי קדשא בריך הוא, ולאחזאה דחוקא דלהון. (ע"ב ריעא מהימנא).

כי מלאה הארץ חמס מפניהם. עליהם נאמר (איכה א) היו צריה לראש. בשבועה עליך פעם שניה, בחי ה' צבאות אלהי ישראל יושב הכרובים, שכל הדברים האלה לא יפלו מפידך, בכל יקלתך לדבר אותם לפני הקדוש ברוך הוא ולהראות את הדמק שלהם. (עד כאן ריעא מדימנא).

איש כי יפליא לנהדר וגו'. רבי אלעזר פתח, (ישעיה ג) מדוע באתי ואין איש וגו'. מדוע באתי. כמה חביבים ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, שכל מקום בו הם שרים, הקדוש ברוך הוא נמצא ביניהם, משום שלא מעביר אהבתו מהם. מה כתוב? (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ועשו לי מקדש סתם. שכל בית כנסת בעולם נקרא מקדש, והרי פרושה. והשכינה מקדימה לבית הכנסת.

אשרי האיש שנמצא מעשרה הראשונים בבית הכנסת, משום שבו נשלם מה שנשלם, והם מתקדשים בהתחלה בשכינה, והרי נתבאר. והרי צריך שימצאו עשרה בזמן אחד בבית הכנסת, ולא יבאו קבוצות קבוצות, שלא תתעכב שלמות האיברים, שהרי האדם בזמן אחד עשאו הקדוש ברוך הוא, והתקינו כאחד כל האיברים. זהו שכתוב (דברים לב) הוא עשף ויכונןך.

בא ראה, פיון שנשלמו איברי האדם, באותו זמן התמקן לכל איבר ואיבר כראוי. כמו זה, פיון ששכינה מקדימה לבית הכנסת, צריך עשרה שימצאו שם כאחד, וישתלם מה שישתלם. ואחר שמתמקן הכל. ובמה הוא תקון הכל? כמו שנאמר (משלי יד) ברב עם הדרת מלך. ועל זה העם שפא אחר כך, כלם תקון הגוף.

ובשכינה ומקדימה שכינה, ובני אדם לא באים כראוי - הקדוש ברוך הוא קורא, מדוע באתי ואין איש. מה זה ואין איש? שלא מתקנים האיברים ולא השלם הגוף. שפשוט לא משלם, אין איש. ומשום זה, ואין איש ודקא.

איש כי יפליא לנהדר וגו'. (במדבר ו) רבי אלעזר פתח, (ישעיה ג) מדוע באתי ואין איש וגו'. מדוע באתי. כמה חביבין אינון ישראל קמי קדשא בריך הוא, דבכל אתר דאינון שריין, קדשא בריך הוא אשתכח בינייהו, בגין דלא אעדי רחימותא דיליה מנהון, מה כתיב, (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ועשו לי מקדש סתם, דכל בי כנישתא דעלמא מקדש אקרי. והא אוקמוה. ושכינתא אקדימת לבי כנישתא.

זכאה ההוא בר נש דאשתכח מאינון עשרה קדמאה בבי כנישתא, בגין דבהו אשתלים מה דאשתלים, ואינון מתקדשי בקדמיתא בשכינתא. והא אתמר. והא בעיא דישתכחו עשרה בזמנא חדא בבי כנישתא. ולא ייתו פסקי פסקי, דלא יתעכב שלימו דשייפין, דהא בר נש בזמנא חד עבד ליה קדשא בריך הוא, ואתקין ליה פחדא כל שייפי, הדא הוא דכתיב, (דברים לב) הוא עשף ויכונןך. (חסר וזה הוא).

תא חזי, פיון דבר נש אשתלימו שייפוי, בההוא זמנא אתתקן לכל שייפא ושייפא כדקא יאות. כגוונא דא, פיון דשכינתא אקדימת לבי כנישתא, בעיין עשרה דישתכחו תמן פחדא, וישתלים מה דישתלים. ולבתר דאתתקן פלא. ובמה היא תיקוונא דכלא. כמה דאת אמר (משלי יד) ברב עם הדרת מלך, ועל דא עמא דאתיין לבתר כן, בלהו תיקוונא דגופא.

זכר אתת אקדימת שכינתא, ובני נשא לא אתיין פחדא כדקא יאות. קדשא בריך הוא קארי, מדוע באתי ואין איש. מאי ואין איש. דלא מתתקני שייפי, ולא אשתלים גופא. דכד גופא לא אשתלים,

אין איש. ובגין כך, ואין איש דייקא. ותא חזי, בשעתא דגופא אשתלים לתתא, קדושה עלאה אתיא ועאל בהאי גופא, ואתעביד תתאה, פגוונא דלעילא ממש. וכדין, כלא בעיין דלא יפתחון פומא במילי דעלמא. בגין דהא קיימי ישראל בשלימו עלאה, ומתקדשי בקדושה עלאה, זכאה חולקיהון.

ובא וראה, בשעה שהגוף השלם למטה, קדשה עליונה באה ונכנסת בגוף זה, ונעשה למטה כמו למעלה ממש, ואז הכל צריכים שלא לפתחו פה בדברי העולם. משום שהרי עומדים ישראל בשלמות עליונה ומתקדשים בקדשה עליונה, אשרי חלקם.

איש כי יפלא וגו'. (במדבר ו) מאי כי יפליא. דאתפרש משאר בני עלמא, לאתקדשא כגוונא דלעילא, ולאשתפחא שלים. בשעתא דבר נש אתי לאתדפאה, מדכין ליה. בר נש דבעי לאתקדשא, מקדשין ליה. ופרסי עליה קדשה דלעילא, קדשה דאתקדש בה קדשא ברין הוא. (חסר).

איש כי יפלא וגו'. מה זה כי יפלא? שנפרד משאר בני העולם להתקדש כמו שלמעלה ולהמצא שלם. בשעה שבא אדם לטהר - מטברים אותו. אדם שרוצה להתקדש - מקדשים אותו, ופורסים עליו קדשה עליונה, קדשה שהתקדש בה הקדוש ברין הוא.

רבי אבא פתח, (תהלים קג) לדוד ברכי נפשי את יי וכל קרבי את שם קדשו. פמה אית ליה לבר נש לאסתפלא ולמנדע בפולחנא דמאריה, דהא בכל יומא ויומא כרוזא קארי ואמר, (משלי א) עד מתי פתים תאהבו פתי וגו'. (ירמיה ג) שובו בנים שובכים ארפא משובתיכם. ולית מאן דירפין אודניה, אורייתא קא מכרזא קמיייהו, ולית מאן דישגח.

רבי אבא פתח, (תהלים קג) לדוד ברכי נפשי את שם קדשו. פמה יש לו לאדם להסתפל ולדעת בעבודת רבונו, שהרי בכל יום ויום הכרוז קורא ואומר: (משלי א) עד מתי פתים תאהבו פתי וגו'. (ירמיה א) שובו בנים שובכים ארפא משובתיכם. ואין מי שיירפין אוניו. התורה מכריזה לפניהם, ואין מי שישגיח.

הא חזי, בר נש אזיל בהאי עלמא, והוא חשיב דדיליה הוא תדיר וישתאר בגויה לדרי דרין, עד דאיהו אזיל בעלמא, יחבין ליה בקולרא, עד דאיהו יתיב, דינין ליה בקינפון עם שאר בני דינא. אי אשתכח ליה סניגורא, הא אשתזיב מן דינא. הדא הוא דכתיב, (איוב ג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלה להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר וגו'. מאן (דף קכ"ו ע"ב) הוא סניגורא. אלין עובדין דכשרן, דקיימי עליה דבר נש בשעתא דאצטרין ליה.

בא ראה, בן אדם הולך בעולם הזה וחושב ששלו הוא תמיד וישאר בתוכו לדורי דורות. עד שהוא הולך בעולם, נותנים אותו בקולר. עד שהוא יושב, דנים אותו במושב הדניים עם שאר בני הדין. אם נמצא לו סגור - הרי נצול מהדין. זהו שכתוב (איוב א) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלה להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר וגו'. מי הוא הסגור? אלה מעשים פשרים שעומדים על האדם בשעה שמצטרף להם.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

שיעורים בזוהר היומי
0722-990044

ניתן לשמוע שיעורים בדה היומי של:

- תיקוני זוהר,
- זוהר הקדוש,
- ספרי קבלה,
- ובזוהר היומי של החוק לישראל

בקרוב יתווספו עוד ועוד שיעורים

טעמו וראו כי טוב!!!

הרוצה לזכות הרבים בפרסום שיעורים שנאמרו ברבים, נא ליצור קשר:

0548-436784 או בפקס 02-9951300

קול הזוהר 0722-990044

קול הזוהר נשמע בארצינו